Lumi és az őszi avar

Őszi mese a kedvességről: az öreg róka azt hitte, az ősz csak elvesz tőle.

Azon a deres reggelen, amikor a hársfa levelei mind sárgára váltottak, Lumi jó korán elindult az erdei ösvényen. A levegő hűvös volt és tiszta. Minden lépésnél zizzent valami a talpa alatt.

Az ősz az éjjel letette a lombját az útra. Akkora csend ült az ösvényen, hogy hallani lehetett, ahogy egy-egy levél koppan a földön.

Az ösvény végén egy öreg róka üldögélt az odúja szájánál. Az orra hideg volt, a bajsza deres. Csendben morgolódott magában.

„Jó reggelt”, köszönt Lumi.

„Semmi jó nincs benne”, felelte a róka. „A szél éjjel lehordta a lombot a bejáratom fölül. Az ősz csak elvesz. Minden évben elvesz tőlem valamit.”

Lumi nem vitatkozott vele. Lehajolt, és két tenyérrel felmarkolt egy nagy csomó száraz hárslevelet. Odavitte az odú szájához, és szépen leterítette a hideg földre.

„Ezt a hársfa tette le”, mondta halkan. „Nem veszett el. Csak lekerült ide.”

Aztán a kökénybokorhoz ballagott. A bogyók deresen, kéken csüngtek az ágak végén. Lumi felcsippentett egy marékkal, és a róka elé rakta egy lapos kőre.

Az ősz nem elvesz tőled. Letesz eléd.

„Látod?”, mondta Lumi. „Az ősz nem elvesz tőled. Letesz eléd.”

A róka sokáig nézte a leveleket meg a kék bogyókat. A bajsza egyszer megrándult, mintha mondani akarna valamit. Aztán megrezdült a füle, és lassan feltápászkodott.

„A teknősnek nedves lett az ágya a patakparton”, mondta. Fogott egy nagy ölnyi avart, és lecipelte a vízhez. A teknős alá terítette, ahol addig hideg volt a kő.

Onnan a tarlóra mendegélt, ahol két kis mezei egér álldogált üres tarisznyával. Nekik a kökénybogyóból adott, mindkettőnek egy jó marékkal.

Mire a nap a domb fölé ért, a róka kétszer is megjárta az ösvényt. Az avar melegen állt az odú száján, a teknős szárazon feküdt a patakparton, az egerek tarisznyája megtelt.

„Reggel azt hittem, elvesznek tőlem”, mondta a róka, és leült Lumi mellé. „Pedig csak letették elém. Köszönöm, hogy idehoztad.”

„Én köszönöm, hogy továbbvitted”, felelte Lumi. „Egyedül nem cipeltem volna le a patakig.”

Sokáig üldögéltek a domboldalon, és nézték, ahogy az utolsó napsugár átvilágít a hársfa maradék levelein. A deres fű már rég felszáradt alattuk.

Amiből neked jutott, abból másnak is juthat. Elég odavinni neki.

Vége

Beszélgessetek róla

A mese végén megkérdezheted a gyermekedtől:

1. Mit tett le ma elétek az ősz, amit észre sem vettetek?
2. Kinek vinnél egy marék avart vagy egy marék bogyót, ha tehetnéd?
3. Volt már úgy, hogy azt hittétek, valami elveszett, pedig csak máshová került?